

او نه ذکر کولار دهر بو شانه ده روایت لکتا بون لویان که
 نشانیته ی هر یو شانه پل بر رسته و پر ی ویش واده قوم بنفکانه که
 لکه لاروی و شلویشته خیر کالو په لوی کشتی ی نیتل هیه کلا نه که
 پدیری خله به دایشی ز غی غلط هیه هم باری خدای دده شان که
 پا و له از بدیسته جهات هیه غه دریم وازی مکه د مخلوقان که
 ز لزمه یزیمکی کاندی ناز له د حدیث حضرت بنی سپا کزبان که
 چه فساد گناه شکاره بیه پیام کش خان تپسته لطاعت کمرهان که
 دوی به تر که امانته دیانته درو او به ذوق بی روزگار جاهلانکه
 هغه وقت بدینو هلو کوم شی اسراف قیامه نعل بویخ پده هان که
 اسراف قیامه پیشی نو که تر ش لاند داکتار هیه وری بنی تاقلان که
 مخلوقان به کر قیامه بیه هوشیته باری خدای وی با فکرم پادشاهان که
 لوی غرور نه هک بود پر هوار که دا وازی د هیت پکل یسان که
 باری خدای چه دامر پر پیشی که بار خدای بر پیشی هیه سخت ایمان که
 در یابونه به کل وچ بیته بصیبت هیه نقل تفسیر مفسران که
 ک ماده نیته بی بی پلوی دیان کاش او موجرن ی هر جوی راسته چیان که
 یابشان تک هک پکهوره کش چه پل یزد تک ولوی سر کمر دان که
 حمل داوی به لول نیته کل خلاصا داهیت ی دقایم پکل زنان که
 نهر پیشی به دوار تور کسک نیته لاسماق بر ا کوز تار کستان که
 غه دریم وار چه پیشی قو کسک نیته داسالم به قورعی شی پوره دایه که
 زنده سر به پیام کش پاد نیته مکر پاته به خورمقر بان نیته
 اسرافان به واره تهول بیو خانیته د هدیسی به دوی هم سر بیو خانیته
 مکرچی

مکرچی لامتوت چه تلو دیش ووه درست جهانی به تر شلویشته کالو نه که
 بیابان به شلویشته پیتر رفیع خان که درست جهان شلویشته کوه عرفان که
 سر پر یو دیوان سر غوغا چایان کل عوم مذ به یو سر و مار صیصان که
 کالو تو قیامه جو به لک ویر نی که بیابان به بصوره خیل ارواحان که
 پوسته گوشت هدی ماسه و شتر نوزونه بیابان به بصوره خیل احسان که
 داعالم به لاهیت کی پیرا ویر نی دایه عالم به لاهیت کی پیرا ویر نی که
 دغیسی به فرمان دباری خدای نیته دغیسی به فرمان دباری خدای نیته که
 به اوله قاشی بروحان دفریشو کینه کینه بدویم شانه به روحان دکنایان که
 بدیم شانه به روحان دشهیرانو ویر سر به بارعان دصدیقان که
 دپیشی به خورم شانه کشی عالم ارواحان بور داخو مردمان که
 به پنجه شانه دپیشی طابانو ارواحان به ویر بی ددیوانان که
 به پنجه شانه به ارواحان دکا فزنگم یاوم شانه به ارواحان دکل حیوانان که
 کل روحان به باوه شانه دلخاکه باری خدای به اسرافان دفرمانان که
 اسرافان به پیشی نو که بی محله کل عالم لوریلور سخن ریزانان که
 هغه پانچ عالم کله سره موجود که لک سر کوشمیل خوک دمن کافان که
 یزیر به تفاوت دی جاوه نه که تکرار وای به و کالمیوه ویر روان که
 مؤمنان به لک شمع قلیده ک توی کله پیشی به دی کافران که
 بیایانته به تیز روی پور روان حورعی شی تی داخو دینی خان که
 دستر عرش د خدای دوی پیداشو بی عظمت ی خودی کوی شستان که
 خرقانلی یوه قرینته دتر عرش بانند چه خدای پوپ خور دوزخا خان که